

Sygn. akt I C 2884/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Radzyńska-Głowacka

Protokolant Alicja Kicka

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o.

przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...). W. O. Centrum Medycznego (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Publicznego Szpitala (...). W. O. Centrum Medycznego (...) w W. na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 15.149,92 zł (piętnaście tysięcy sto czterdzieści dziewięć złotych 92/00) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty

II. nie obciąża pozwanego kosztami procesu.

Sygn. akt I C 2884/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 30 sierpnia 2013 roku powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika (pełnomocnictwo - k.5) – wystąpił przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) im. prof. W. (...) w W. o zasądzenie kwoty 15.149,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2013 r. a także zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Dowód: pozew wraz z załącznikami-k.1-17.

W dniu 24 września 2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie uwzględnił żądanie pozwu w całości, wydając nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym-k.19.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty złożonym w dniu 25 października 2013 roku pozwany (...) Publiczny Szpital (...) im. prof. W. (...) w W.- reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika-k.28- wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 13.327,20 zł, oznaczenie sposobu wykonania zobowiązania poprzez zapłatę zasądzonej kwoty w 2 równych ratach miesięcznych płatnych na koniec danego miesiąca, w którym uprawomocni się orzeczenie w niniejszej sprawie, przy czym pierwsza rata wynosić będzie 7.327,20 zł a pozostałe 6 000, 00 zł oraz o odstąpienie od obciążania go kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego na zasadzie art. 102 k.p.c.

Dowód: sprzeciw od nakazu zapłaty- k. 22-49.

Pismem procesowym złożonym w dniu 13 grudnia 2013 r. powód podtrzymał swoje żądanie jednocześnie nie wyrażając zgody na rozłożenie roszczenia na raty. Ponadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentacji księgowej pozwanego.

Dowód: pismo procesowe-k.55-65.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym (...) Publicznym Szpitalem (...) im. prof. W. (...) w W. umowę nr (...) z 22 września 2011 r. o zakup i dostarczenie towaru.

Dowód: okoliczność bezsporna

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dostarczył pozwanemu (...) Publicznemu Szpitalowi (...) im. prof. W. (...) w W. zamówiony towar.

Dowód: potwierdzenie doręczenia-k.61-62.

W dniu 12 lipca 2012r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) z terminem płatności na dzień 11 sierpnia 2012 r. na zakupiony przez pozwanego towar.

Dowód: faktury VAT-k.12-14.

W związku z brakiem zapłaty powód wystosował ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z żądaniem odsetek od dnia wymagalności do dnia zapłaty.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty-k.16-17.

Powyższy stan faktyczny, ustalony przez Sąd w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu, nie był sporny między stronami.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne pomiędzy stronami w niniejszej sprawie pozostawały okoliczności podnoszone w toku niniejszego postępowania. Pozwany nie kwestionował istnienia wierzytelności głównej powoda i jej wysokości, a jedynie wysokość odsetek od tej należności wskazując, że powód nie wykazał terminu od którego pozwany pozostaje w zwłoce z zapłatą dochodzonej fakty VAT. Pozwany podnosił, iż termin wymagalności faktury wynosi 30 dni od daty otrzymania faktury VAT przez Zamawiającego (tu: pozwanego) i jej zaakceptowania. Przy czym pozwany powołując się na art. 6 k.c. jako dowód istnienia zobowiązania przedstawił faktury VAT, które według pozwanego nie zostały podpisane, ani nie została wskazana data ich odbioru i akceptacji. W związku z powyższym w ocenie pozwanego powód nie wykazał w żaden sposób, kiedy przedmiotowa faktura została doręczona pozwanemu i kiedy została przez niego zaakceptowana. Ponadto pozwany wnosił o oddalenie powództwa w zakresie części żądanych odsetek, nie kwestionując jednocześnie swojego zobowiązania wobec powoda w zakresie należności głównej do kwoty 13.327,20. Pozwany wniósł jedynie o rozłożenie tej należności na dwie raty.

W toku procesu, w piśmie z dnia 13 grudnia 2013 roku, pełnomocnik strony powodowej wskazał, że data wymagalności wierzytelności będącej przedmiotem niniejszego postępowania, a tym samym data od której powodowi należne są odsetki od kwoty należności głównej wynikała z faktury VAT wystawionej przez powodową spółkę i doręczonej stronie pozwanej.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd oparł na treści art. 481 k.c., zgodnie, z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej

szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie powód wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 31 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty. W ocenie Sądu zarzut strony pozwanej odnoszący się do daty wymagalności dostawy należy uznać za chybiony. Zdaniem Sądu powód, na którym spoczywał ciężar dowodu w sposób niebudzący żadnych wątpliwości wykazał, iż przedmiotowe faktury zostały pozwanemu doręczone.

Mając powyższe na względzie Sąd zasądził na rzecz powoda niekwestionowaną przez stronę pozwaną kwotę należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi od 31 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty (pkt. I sentencji wyroku)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o rozłożenie zaległych należności na raty. Zgodnie z treścią przepisu art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Uprawnienie to przysługuje Sądowi nie w sytuacjach wyjątkowych, ale w szczególnie uzasadnionych, tj. takich, w których ze względu na sytuację finansową spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Wskazać należy, iż rozłożenie świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. W chwili bowiem decydowania o rozłożeniu na raty, Sąd ma na względzie całe świadczenie wraz z narosłymi odsetkami za opóźnienie. Sąd zważył również, iż zastosowanie ww. art. 320 k.p.c. nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela, niewątpliwie bowiem intencją wniesienia pozwu o zapłatę jest uzyskanie od pozwanego należnego świadczenia.

Nie ulega wątpliwości, że środki finansowe jakie otrzymuje pozwany od Narodowego Funduszu Zdrowia nie są adekwatne do jego potrzeb, co utrudnia utrzymanie pozwanemu płynności finansowej. W wyniku tego, następuje nieustanny wzrost zadłużenia, co pozwany wykazał dokumentacją księgową. Jednakże w ocenie Sądu, zła sytuacja finansowa pozwanego w tym konkretnym przypadku nie daje podstaw do rozłożenia zasądanego świadczenia na raty. Sąd zważył bowiem, że wysokość zadłużenia po stronie pozwanego w szczególności nie gwarantuje spłaty należności w ratach na rzecz strony powodowej. Sąd miał na uwadze, że w niniejszej sprawie powód do chwili wyrokowania nie dokonał jakiegokolwiek wpłaty na poczet zadłużenia. Skoro zaś tego nie uczynił, nie kwestionując jednocześnie wysokości powstałego zadłużenia, winien był przygotować się na spłatę przysługującej powodowi należności. Nadto należało mieć również na uwadze, że rozłożenie świadczenia na raty nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela. Nie ulega zaś wątpliwości, iż sytuacja w której wierzyciel przez wiele miesięcy pozbawiony jest należnej mu zapłaty za towar, rzutuje na jego własną płynność finansową. Zatem w ocenie Sądu, rozłożenie na raty spłaty zadłużenia wobec (...) Publicznego Szpitala (...) im. prof. W. (...) w W. nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach przedmiotowej sprawy.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W judykaturze przyjmuje się, iż przepis ww. art. 102 k.p.c. nie może być rozszerzająco wykładany i wyklucza uogólnienie, a może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku. Ustawodawca bowiem przyznaje sądowi pewną swobodę w zasądzaniu kosztów procesu, gdy stosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sporu sprzeciwiają się względy słuszności, co właśnie wyraża się stwierdzeniem, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów lub nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jednocześnie należy przyjąć, że przepis ten może być stosowany w zależności od konkretnego stanu faktycznego.

Odstąpienie od obciążania strony przegrywającej sprawę kosztami procesu poniesionymi przez jej przeciwnika procesowego jest możliwe jedynie w wypadkach szczególnie uzasadnionych, tj. wówczas, gdy z uwagi na okoliczności faktyczne konkretnej sprawy zastosowanie ogólnych zasad odpowiedzialności za wynik procesu byłoby sprzeczne z zasadą słuszności. Podstawą do takiej oceny może być zachowanie się strony w procesie w połączeniu z jej

sytuacją pozaprocesową, np. złą sytuacją finansową. Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż względy słuszności przemawiały za odstąpieniem od obciążania pozwanego kosztami procesu. Pozwany uznał powództwo a zatem nie dążył do przewlekłości postępowania. Ponadto pozwany z uwagi na sytuację finansową ma ograniczone możliwości płatnicze. W ocenie Sądu powyższe uzasadniało odstąpieniem od nakłania na pozwanego kolejnych obciążeń majątkowych.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak pkt. II sentencji.